

Siis toob ta idust wälja,
 Taewa laest päikesi —
 Ajab täht'de hulgad käima,
 Mis ei paista tundjal'gi.
 Rõõmuks, kuidas näete päewa
 Lendwad oma uhket teed,
 Lahkuwad kõik mitu ööd
 Sellel', kes on pattu wõitja.

Tõe tules walge tema,
 Tõe nõudjat meelitab!
 Kannatajat nagu ema
 Mure tee peält talutab;
 Uhkest seisab usu mägi,
 Ehitud ta lippuga,
 Surmu kirstu prau läbi
 Paistab ingli seltsis ta.
 Inimesed! kannatage
 Teise elu pärast teal,
 Üle taewa telgi seal
 Tasub üks suur Jumal kätte.

Rõõm keeb pulma laua lausist —
 Wilja iwa rammu seest
 Müüwad tige kannatamist,
 Saab arg südant hirmu eest.

Wennad! tõuske, tõuske seisma,
 Kui täis peeker ringis käib,
 Et ta wahtu ajaks taewa
 Selle auuks, kes kõik täib.
 Keda täht'de weerlemine,
 Keda Seeraw kummardab,
 Seda waimu teretab
 Meie waimu palumine.

Mis võib Poojal' vastu anda?
 Sunnis on Ta sarnane!
 Kurwastus ja waesus tulgu
 Rõõmsatega rõõmule!
 Iga wiha meelest mingu,
 Saagu sõbraks waenlane!
 Kui ta seadnudgi meil lingu,
 Ei see puutku temasse!
 Meie wõla-raamat lõpku!
 Lõpku wiha ilma peält!
 Wennad! kõrgelt ülewelt
 Mõistab Jumal jälle armu.

Raskest waewas kindlat südant!
 Abi waga nutjatel'!
 Tõeks saagu, mis suu luband!
 Digust sõbral', waenlasel'!